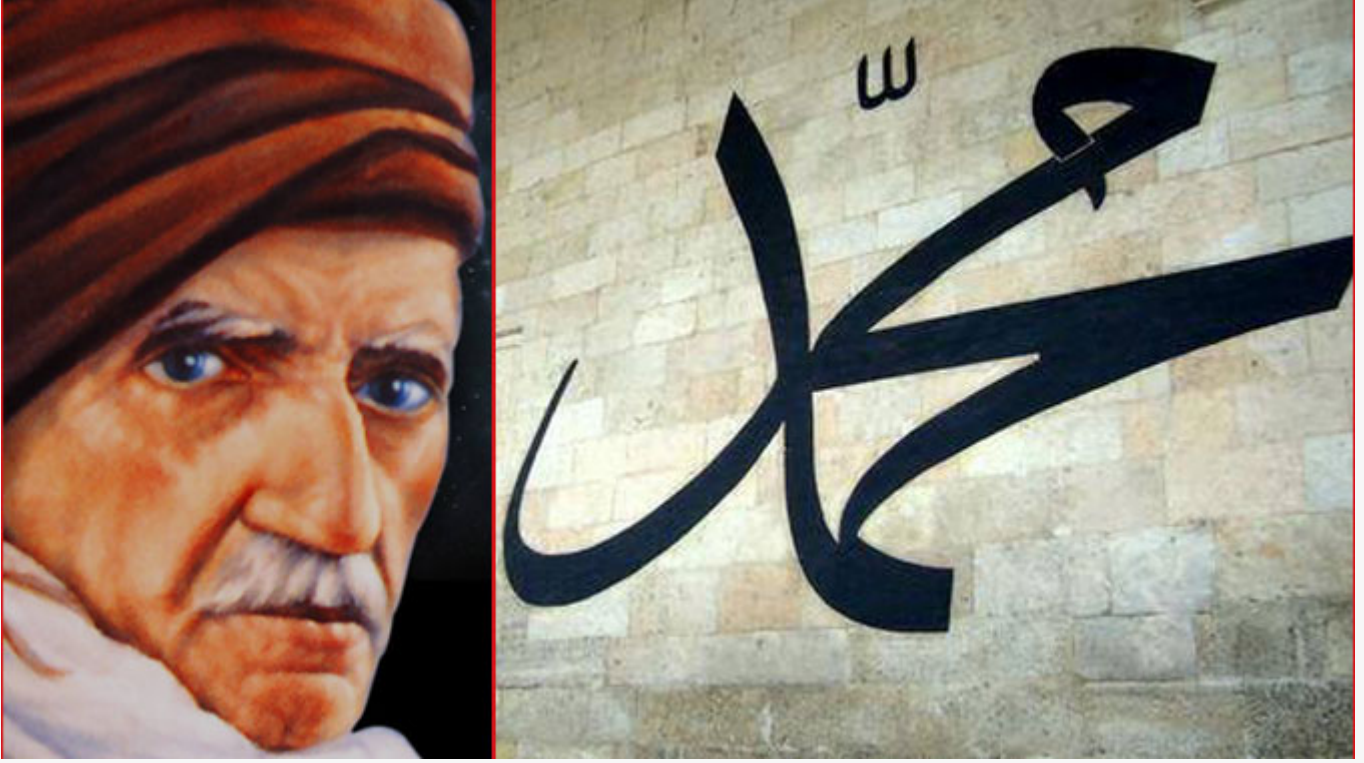

Peygamber Efendimizin (asm) şefaati

Ulemâ-i ehl-i zahir ve ulemâ'us-sû, Peygamber Efendimizin (asm) şefâatte hakkı olmadığını söyleyerek ehl-i îmânı ifsâd etmeye çalışıyor ve akıllara şüphe atmaya yelteniyorlar.

Hâlbuki âlim olanlar problemleri gidermeli, akıllarda şüphe ve vesvese bırakmamalıdır. İnsanları iknâ ederek bilgilendirmelidir. Ancak bu âhîr zamân asrı çok çalkalanmakta, fitne ve fesâd her koldan ifsâd etmektedir. İsimlerinin önünde bulunan unvanlar ve iletişim vasıtaları ile bütün âleme arz-ı endâm edip, enâniyet vadilerinde koşarak insanlarımızın i'tikâdlarını bozmakta, ehl-i sünnet çizgisinden Müslümanları çıkarmak için yeni yeni bid'alar îcâd etmektedirler.

İslâm'ın zarûret derecesinde bulunan farzları terke uğradığı ve uğratıldığı bir zamanda ehl-i zahir olan ulemâ-i sû teferruat mes'e'leler ile uğraşıp İslâmiyet sarayında yeni menfezler açarak gark olmaya yol açmaktadırlar. Bu ifsâdlardan bir tanesi de Peygamber Efendimizin (asm) şefâat etmeye hakkı bulunmadığı iddiâsıdır. Bu iddiâ sahiplerinin isimlerinin başında dünyevî ibaresinin bulunması her söylediklerinin doğru olduğu mânâsını taşımamaktadır. Çünkü zaman ahîr zamândır. Bu zamanın ehl-i ilminde bulunan enâniyet-i ilmiye damarı ve gurur hastalığı had safhadadır. Hubb-u cah, şan ve şöhret sahibi olarak târihlere büyük adam unvanı ile geçmek de diğer hastalıklar olarak önümüzde duruyor. Bizler de bir ihtiyaca binâen Kitap, Sünnet ve Risâle-i Nûr'dan mes'eleyi incelemek istedik.

Öncelikle Dördüncü Lem'adan önemli bir yer iktibas edelim. "Evet, rivâyet-i sahiha ile, mahşerin dehşetinden herkes, hattâ enbiya dahi 'nefsî, nefsî' dedikleri zaman, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm 'ümme'tî, ümme'tî' diye re'fet ve şefkatini göstereceği gibi, yeni dünyaya geldiği zaman, ehl-i keşfin tasdikiyle, vâlidesi onun münâcâtından 'ümme'tî, ümme'tî' işitmiş. Hem bütün târih-i hayatı ve neşrettiği şefkatkârâne mekârim-i ahlâk (ahlâkın güzel ve üstün olması), kemâl-i şefkat ve re'fetini (merhamet, şefkat etmesini) gösterdiği gibi, ümmetin hadsiz salâvatına hadsiz ihtiyaç göstermekle, ümmetin bütün saâdetleriyle kemâl-i şefkatinden alâkadar olduğunu göstermekle hadsiz bir şefkatini göstermiş. İşte bu derece şefkatli ve merhametli bir rehberin Sünnet-i Seniyyesine mürâat etmemek ne derece nankörlük ve vicdansızlık olduğunu kıyas eyle.

İşte, ey Müslüman, senin rûz-i mahşerde böyle bir şefi'in (şefâatçin) var. Bu şefi'in (şefâatçinin) şefâatini kendine celb etmek için, sünnetine ittibâ et. İşte şefâat hakîkatinin en mükemmel izâhı burada yapılıyor. Üstâd Bedüzzamân Hazretleri mes'eleyi kökünden hallediyor ve şefâatın hikmetlerini en mükemmel bir şekilde açıklıyor. Öyleyse böyle bir şefi'in şefâatine kavuşmak ve ondan şefâat beklemek için sünnetine ittiba etmeli ve ona hakîkî ümmet olma şerefine

lâyık olmalıyız. Çünkü Efendimiz (asm) kâinatın sebab-i vücûdu ve Makâm-ı Mahmud'a ulaşması ile şefâat etmeye elyak kılınmış, Cenâb-ı Hakk'ın en eşref, en mümtaz bir kulu, resulü ve elçisidir. Hem Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtu Vesselâma Makam-ı Mahmud verilmesi, umûm ümmete şefâat-i kübrasına (büyük şefâatine) işaretler. Hem o, bütün ümmetinin saadetiyle alâkadardır. Onun için hadsiz salâvat ve rahmet duâlarını bütün ümmetten istemesi ayrı hikmettir.

Şefâat; Kıyâmet günü, Allah'ın izni ile, başta Peygamber Efendimiz de (asm) olmak üzere, diğer peygamberler, âlimler, şehîdler, sâlihler (iyi kimseler) ve küçük yaşta ölen Müslüman çocuklar ve Allahü Teâlânın izin verdiklerinin; günâhkâr olan mü'minlerin günahlarının affedilip Cehennem'den kurtulmalarını, cennetlik olanların da Cennet'teki derecelerinin artmasını Allah'tan istemeleri, bu hususta vâsita olmalarıdır. Bir kimsenin başışlanması istemek; bir kimseden, başka bir kimse için iyilik yapmasını ve zarardan vazgeçmesini rica etmek; yardım etmek; başkası hesabına yalvarmak, rica etmek; birinin önüne düşüp işinin görülmesi için duâ ve niyazda bulunmak. Şefâat edene eş-şâfi', eş-şefi (başkası lehine talep eden) denilir.

Allah, âyet-i kerîmede meâlen buyuruyor ki: "O gün, Allahü Teâlânın kendisine şefâat etmeye izin verdiği ve sözünden hoşnûd olduğu kimselerden başkasının şefâati fayda vermez." Efendimiz de (asm) "Ümmetimden, büyük günâhı olanlara şefâat edeceğim." buyurmaktadır. Bir hadîs-i şerifte de "Şefâatime inanmayan, ona kavuşamaz." şeklindedir. Öyleyse Efendimizin (asm) şefâatine inanmayanlar onun şefâatine kavuşamayacak olan nasipsizler ve hüsrana uğrayanlar olmalıdır. Efendimiz (asm) şefâatin hak olduğunu söylemekte ve "Kıyâmet günü peygamberler, sonra âlimler, sonra şehidler şefâat edecektir." diye bildirmektedir. Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî de tövbesiz ölen mü'minlerin küçük ve büyük günâhlarının affedilmesi için, peygamberler, velîler, sâlihler, melekler ve Allahü Teâlânın izin verdiği kimseler, şefâat edecek ve kabûl edilecektir demektedir.

İmâm-ı Rabbânî ise "Peygamberlerin sonuncusu, Resûlullah Efendimiz (asm) gibi bir şefâatçi olmasaydı, bu ümmetin günâhları kendilerini helâk ederdi. Şefâate en çok ihtiyâcı olan bu ümmettir. Çünkü bu ümmetin günâhları çoktur. Fakat, Allahü Teâlânın af ve mağfireti de sonsuzdur. Allahü Teâlâ, bu ümmete af ve mağfiretini o kadar saçacak ki, geçmiş ümmetlerden hiçbirine böyle merhamet ettiği hiç bilinmiyor. Doksan dokuz rahmetini, sanki bu günâhkâr ümmet için ayırmıştır." demektedir.